

bestaande tractaten met anderen, zooveel mogelijk afbreuk te doen. In Florence werd hij door Cosmo de Medicis met veel eerbewijs ontvangen, waarna hij „in des Hartoogs Koets met ses witte paarden” naar Pisa werd vervoerd *). Vandaar bereikte hij spoedig Livorno, waar hij het bevel op zich nam over het nederlandsche eskader, dat tot 16 bodems was aangegroeid, waarvan de verschillende Admiraliteiten hadden geleverd: Amsterdam 9, Zeeland en het Noorderkwartier elk 3, en Rotterdam één schip. Bovendien werden door den hollandschen consul te Livorno nog 11 gewapende koopvaarders ingehuurd. Deze waren echter meest „vuyl en ontranponeert” en daar het moeilijk bleek volk aan te werven, zijn zij van weinig nut geweest. Van Galen liet geen tijd verloren gaan. Zes schepen liet hij te Livorno om de haven in te sluiten en met de tien andere zeilde hij naar de Westkust van Italië, omdat hij vernam dat Badiley met eenige koopvaarders uit de Levant werd verwacht. Op 26 September ontmoette hij tusschen Elba en Monte Christo den vijand, sterk vier oorlogsschepen en vier koopvaarders, van 38 tot 54 stukken voorzien. Zoo stonden de kansen vrij wel gelijk, want de nederlandsche schepen waren lichter bewapend. Den eersten dag werd alleen „schutgevaart” gehouden, d.w.z. ongevaarlijk uit de verte geschoten, maar den volgenden ontstond een zwaar gevecht. Van Galen zelf, op de „Jaarsveld” van 42 stukken, had het tegen de „Paragon” van den britschen commandeur zwaar te verantwoorden. Zijn schip kreeg zes schoten onder water en raakte driemaal in brand. De schout-bij-nacht Jacob Grootteboer verloor zijn groote mast, en toen hij daarop werd aangeklampt door de „Phoenix” van 42 stukken, sprong zijn volk moedig over en veroverde dit engelsche fregat. Badiley verdedigde zich krachtig, zoodat twee hollandsche schepen moesten wijken, nadat de beide kapiteins, David Jansz. Bont en Hendrik

Swart, waren gesneuveld. Ten leste moest hij echter op de vlucht toen er brand aan zijn boord uitbrak, maar hij had zijn doel bereikt door de koopvaarders gelegenheid te geven om te ontkomen. Hij werd nagejaagd door Van Galen en enkele anderen, maar de Engelschen waren blijkbaar beter bezeild. Zij slaagden er in, achter de koopvaarders aan, de haven van Porto Longone op Elba binnen te loopen, daarbij spoedig door de Nederlanders gevolgd. Twee dezer waren echter genoodzaakt wegens zware averij onder den wal van Corsica schuil te zoeken, te weten de reeds genoemde schout-bij-nacht en Cornelis Tromp op „de Maegt van Enkhuizen”, die hier voor het eerst als gezagvoerder aan een gevecht van beteekenis deelnam. Van Galen intusschen drong de haven binnen, maar in zijn voornemen om Badiley aan te tasten werd hij gestuit. Elba hoorde immers aan Spanje en de Gouverneur liet van Galen weten dat Zijne Katholieke Majesteit geen inbreuk op de neutraliteit van de haven zou dulden. Om deze bedreiging kracht bij te zetten was tegelijk op het strand een zware batterij opgesteld.

Zoo veranderde de oorlogstoestand plotseling in een van zwaar gewapenden vrede, welke echter vereenigbaar bleek met een vertoon van ridderlijke courtoisie. Een der engelsche kapiteins werd door Van Galen met groote hoffelijkheid ontvangen, waarna de nederlandsche kapiteins Blok en Tromp aan boord gingen bij Badiley, die hen heuschelijk tracteerde, een dronk uitbracht op de gezondheid van Van Galen en hun bij het vertrek met vijf saluutschoten vereerde. Beide partijen herstelden hunne schepen, begroeven de dooden en verzorgden de gewonden. De lijken van den vice-commandeur Cornelis 't Jonge Hoen uit Hoorn en de kapiteins Bont en Swart, werden met krijgsmanseer onder geleide van 40 musketiers, „bij zeven vijeboomen onder de Rosmarijn” ter aarde besteld.

In weerwil van alle hoffelijkheden bleef Van Galen de Engelschen bedreigen, maar

*) Montanus als voren.